

og jeg her har stillet, idet vi derved mener, at dette Forhold bliver ordnet paa en tilfredsstillende Maade.

Under Nr. 24 har det samme Mindretal stillet et Ændringsforslag angaaende den teoretiske Uddannelse, der lyder saaledes: „Læremeisteren skal saa vidt muligt holde Lærlingen til paa forsvarlig Maade at deltage i saavel den almindelige som i den Faget vedrørende særlige Undervisning i en af de paa Stedet værende Handels- eller tekniske Skoler“. Vi har ikke kunnet tiltræde det fra Socialdemokraternes Side stillede Ændringsforslag ud fra den Grundbetragtning, at dette Forhold ikke bør ordnes gennem Tvang. Rent pædagogisk vilde det være i højeste Grad uheldigt, om man vilde tvinge unge Mennesker paa 16—17 Aar ind i en teknisk Skole. Jeg vilde for øvrigt gerne se den Lærer, som kunde holde Styr paa en saadan Flok Mennesker, hvis de kom der uden at have nogen som helst Lyst i Retning af Undervisning; i saa Fald kunde det være, at det blev nødvendigt at udvide Hustugtparagraffen til ogsaa at gælde ved en saadan Undervisning, idet det maaske vilde være vanskeligt med noget andet Middel at tilvejebringe den Ro og Orden, der dog skulde være paa et saadant Sted. Jeg vil derfor af disse baade rent pædagogiske og saglige Grunde anbefale, at man i Stedet for at stemme for Socialdemokraternes Ændringsforslag vælger den Form, vi har givet dette Punkt, og ikke søger at tvinge noget igennem, men søger at ordne Sagen saaledes, at overfor alle dem, der har Lyst dertil, skal der ikke fra anden Side kunne lægges nogen Hindring i Vejen for Deltagelsen i denne Undervisning. Mindretallet er ganske enig i den Betragtning, at denne Undervisning er i høj Grad paakrævet, men vi vil ikke være med til at gennemføre noget i Retning af at paalægge de paagældende Tvang. Det vil kun være til Skade for Undervisningen, til Skade for de paagældende selv og navnlig til Skade for de mange, som maaske møder til denne Undervisning baade af Lyst og af Trang.

Med disse Ord vil jeg i særlig Grad anbefale de to Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og jeg har stillet; men jeg vil ogsaa meget anbefale de Ændringsforslag, som er stillede af Mindretallet under Nr. 1.

Kayser: Jeg har i det hele under Udvalgsbehandlingen kunnet slutte mig til de Ændringsforslag, der er fremkommet fra det konservative Folkeparti og fra Venstre,

og jeg behøvede saaledes ikke at sige andet, end at jeg vil slutte mig til den Opfordring, der fremkom fra den ærede Ordfører (J. C. A. Larsen) til at stemme for de Ændringsforslag, som er stillede af os. Men efter den Anledning, der her er til Stede, kunde jeg dog have Lyst til at føje et Par Bemærkninger til dem, der allerede er fremkommet. Specielt vil jeg gøre den Bemærkning, at naar jeg har kunnet tiltræde de af de to nævnte Partier stillede Ændringsforslag, ligger det for en væsentlig Del deri, at jeg netop samstemmer med Hensyn til ikke at gaa videre, end man fra den Side har villet gaa, i Retning af at overdrage Paategningen paa Lærekontrakterne til Arbejdsanvisningskontorerne. I Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra den højtærede Ministers Side, staar der, at Indenrigsministeren kan overdrage Bestyrelserne for de stedlige kommunale Arbejdsanvisningskontorer i Stedet for Politivirigheden at give den nævnte Paategning. Men dertil har man indskrænket sig; videre har man ikke villet gaa; og det kan jeg saa godt sætte mig ind i. Thi det forekommer mig overmaade heldigt, at man i den Henseende gaar meget langsomt til Værks og prøver sig frem, saaledes som det ogsaa stærkt blev fremhævet fra den ærede Ordførers Side; det vil i det hele taget i dette Forhold være meget uheldigt at gøre store Spring.

Jeg skal dernæst udtale, at jeg er særdeles tilfreds med det Standpunkt, Flerpartiet har indtaget med Hensyn til Lønspørgsmaalet: at man ikke skal indføre Spørgsmaalet om Lønnen i Loven, men lade Fastsættelsen af Lønnen være et af de Punkter, der skal aftales mellem Læremeisteren og Lærlingen. Jeg er ikke af den Anskuelse — hvilket jeg ogsaa tilstrækkeligt antydede ved Sagens første Behandling —, at det er noget af det væsentligste, hvor megen Løn der betales; det væsentlige er, hvor meget Lærlingene faar lært, og at de gaar ud af deres Lære saaledes, at de er styrkede til virkelig at kunne udføre et Arbejde i Fremtiden. Det kan i mange Tilfælde være en Nødvendighed, at man søger at faa saa meget for sit Arbejde som muligt; men det kan i andre Tilfælde være det mest ønskelige, at man ser saa lidt paa Lønnen som muligt, og jeg tror, at for Lærlingenes Vedkommende Spørgsmaalet om Lønnen slet ikke kommer i første Række. Derfor har jeg her let kunnet slutte mig til de to nævnte Partier.

Til § 1 har Ministeren foreslaaet og